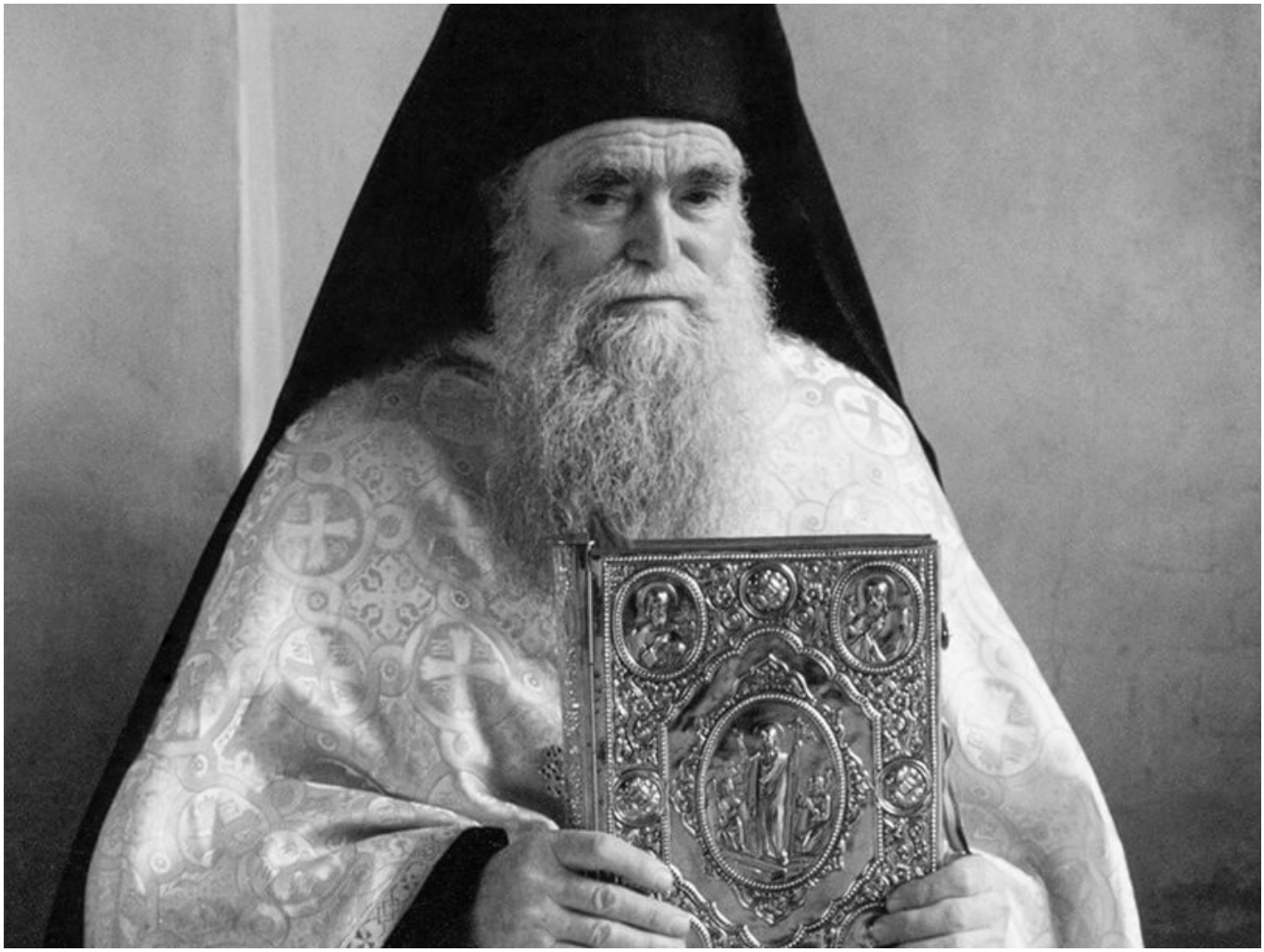
23/06/2021

23 de ani de la moartea arhim. Iachint Unciuleac, „cel mai prețuit duhovnic în iubita noastră Bucovină”



Se împlinesc 23 de ani de când Părintele Arhimandrit Iachint Unciuleac, fost stareț al Putnei, a plecat la Domnul. A trecut la cele veşnice în 23 iunie 1998 şi a fost înmormântat în cimitirul mănăstirii pe care a slujit-o cu vrednicie 42 de ani.

Părintele Ioanichie Bălan l-a numit „cel mai prețuit duhovnic și stareț în iubita noastră Bucovină”, un cleric blând care a ţinut la Putna candela evlaviei aprinsă aproape trei decenii.

Clipa trecerii l-a găsit, după cum avea să scrie Înaltpreasfințitul Calinic al Argeșului în Cartea de onoare a mănăstirii, „în scaunul de spovedanie, cu capul plecat spre inima iubitoare și cu mâna dreaptă întinsă încă pentru alte multe dezlegări”.

Părintele Arhimandrit Iachint Unciuleac s-a născut în 1924 în satul Mănăstirea, comuna Dăgâța, județul Iași. Doi dintre cei cinci copii ai familiei s-au călugărit.

Între 1977 și 1992, Părintele Iachint a fost stareț la Putna, unde fusese trimis de Sinodul Mitropoliei Moldovei încă din 1956, împreună cu părintele Cleopa și alți 21 de monahi de la mănăstirile Sihăstria și Slatina.

Anii 1950 au fost ani de prigoană comunistă atât în mănăstiri, cât și în afara lor. Decretul 410 din 1959 a alungat aproape toți călugării din mănăstiri. Părintele Iachint a rămas, pentru că avea studii teologice.

Nu i-a fost ușor. La un moment dat, a vrut să iasă din vizorul prigoanei, dar Părintele Arhiepiscop Justinian Chira al Maramureșului și Sătmarului l-a întărit: „Când mă culc seara, nu știu dacă mă scol dimineața tot în același pat. Dar asta e situația în țara întreagă. Uite, sfatul meu, și rugămintea mea, și poruncă, dacă vrei, duhovnicească: Dacă trebuie să mori, să mori la Putna. Nu pleca de acolo!”

Și la Putna a rămas până în 1998, când, în Ajunul Sărbătorii Nașterii Sfântului Ioan Botezătorul, la vârsta de 74 de ani, a trecut la Domnul.

Lucrare în vremuri de prigoană

Ca stareț, a reușit să protejeze obștea de presiunea regimului comunist, să continue lucrările de restaurare și să ajute și alte mănăstiri.

În cartea sa, „Convorbiri duhovnicești”, Protos. Ioanichie Bălan îl numea „cel mai prețuit duhovnic și stareț în iubita noastră Bucovină”.

Într-un volum de evocare publicat de Editura Nicodim Caligraful a Mănăstirii Putna, Părintele Arhiepiscop Pimen scria despre el: „Nu oricine putea să pătrundă în inimile puternicilor zilei, când credința era oprimată și sentimentele patriotice înăbușite. Părintele Iachint reușea ca nimeni altul; desigur, era lucrarea lui Dumnezeu, prin bunătatea și curăția inimii”.

„Era așteptat și o oră de grup, până termina de explicat grupului anterior; cei care așteptau își pierdeau de multe ori răbdarea, dar la apariția părintelui Iachint fețele tuturor se înseninau, simțind că în fața lor a apărut un om al lui Dumnezeu”, scria Părintele Arhiepiscop Pimen.

Un duhovnic ca o mamă jertfelnică și iubitoare

„Smerenia a fost virtutea care l-a împodobit în mod deosebit. Din smerenie s-a născut blândețea…, iar din blândețe s-a născut dragostea, fără de care nimeni nu poate să vadă pe Dumnezeu (cf. Evr. 12, 14)”, scrie despre Părintele Iachint Arhimandritul Melchisedec Velnic, care i-a urmat în scaunul stăreției.

„Nu oricine poate să dea cuvântul care vine de la Dumnezeu. Sfântul Apostol Pavel spune în Epistola I către Corinteni că avem în viață mulți învățători, dar puțini părinți (cf. 1 Cor. 4, 15). «Puțini părinți» se referă la părinții purtători de Duh, harismatici, la părinții care ne dau cuvântul care vine de la Dumnezeu și care ne așază pe noi în lucrarea lui Dumnezeu”, afirmă actualul stareț.

Dacă Părintele Iachint spunea că „mama și duhovnicul îți pregătesc drumul spre cer”, Părintele Arhimandrit Melchisedec, care i-a fost ucenic, compară însăși activitatea duhovnicului cu cea a unei mame iubitoare: „Dacă cineva ne-ar întreba ce ar trebui pentru regenerarea vieții duhovnicești din mănăstiri și din societate, răspunsul ar fi unul singur: duhovnici iscusiți, așa cum într-o familie e nevoie de mame iubitoare și jertfitoare.”

Cuvinte duhovnicești de la Părintele Iachint

Întrebat de Protos. Ioanichie Bălan care a fost rolul duhovnicesc, cultural și patriotic al Mănăstirii Putna de-a lungul secolelor, părintele Iachint a spus:

„Este delicată și riscantă o astfel de împărțire a rolului ei. S-ar putea mai curând afirma că acestea sunt de fapt aspecte ale unui singur rol al Mănăstirii Putna: permanența spirituală a iubirii de Dumnezeu și de oameni și menținerea conștiinței acesteia de-a lungul secolelor. (…) Rolul Putnei a fost și rămâne unul singur: să fie peste veacuri o candelă vie, aprinsă în nordul Moldovei, spre lauda lui Dumnezeu și luminarea neamului. Să fie o vatră caldă pentru suflete, școală a evlaviei pentru călugări și credincioși și liman de întărire și înfrățire pentru noi toți.”

Părintele Iachint s-a remarcat încă din școală ca având mare dragoste pentru religie și istorie, iar prezentările și convorbirile pe care le avea cu vizitatorii Putnei țineau aprinsă candela conștiinței de neam și cinstirea eroilor. El explica

duhovnicește unitatea de credință și de neam astfel:

„Unitatea de credință a neamului rezidă în unitatea ce există între Biserică, popor și voievozi. În tot trecutul țării noastre nu se cunoaște, ca la alte popoare sau confesiuni, o ruptură între aceste trei entități. Ele sunt ipostaze ale ființei noastre naționale. Și vom dăinui în istorie atâta timp cât vom păstra această unitate, cu Dumnezeu și cu oamenii.”

Să trăiești singur cu Iisus Hristos în mijlocul mulțimii

Testamentul spiritual al părintelui Unciuleac pentru obștea Mănăstirii Putna le arată călugărilor calea rugăciunii neîncetate îmbinată cu jertfa permanentă pentru poporul care îi cercetează căutând sprijin și îndrumare:

„Călugării de azi nu mai au pustie unde să se retragă pentru rugăciune și atunci sunt nevoiți să se retragă în pustia cea din inimă. Or, aceasta se obține prin rugăciune stăruitoare, prin însingurare, post, înfrânare, înstrăinare interioară de ispitele din afară. Călugărul de astăzi trebuie să „fugă” într-o pustie spirituală. Adică să trăiască în obște cu toți, să-i slujească cu dragoste pe toți, dar în inima sa să fie singur cu Hristos prin neîncetata rugăciune.

Să trăiești singur cu Iisus Hristos în mijlocul mulțimii, iată virtutea călugărului de azi!”

Foto credit: Mănăstirea Putna

basilica.ro